

Beszámoló

Az Erasmus cserediák programot Dániában, azon belül is a fővárosban, Koppenhágában töltöttem. A University College Copenhagen, København Professionshøjskole, Carlsberg kampuszán tanultam egy félévet (2023/24/1) tanítószakon. A továbbiakban erről a csodakalandról szeretnék beszámolni, és bátorítani mindenkit, hogy tegye meg az első lépést. Kezdjük a legelején!

Jelentkezésem oka első sorban az angol nyelvtanulás, illetve a skandináv oktatási rendszer megismerése volt. Koppenhága pedig mind a kettő tényezőnek eleget tett, és még a bakancslistámon is fent volt, így nem volt nehéz választás. Őszintén szólva az esélytelenek nyugalmaival adtam be a jelentkezésemet, mivel beszélni angolul szinte egyáltalán nem tudtam, a nyelvérzéke szerintem soha meg se született, és még külföldön se jártam sokat előtte. Ennek ellenére évek óta bennem volt a vágy, hogy menni szeretnék, így egyetem utolsó előtti évében végre rávettem magamat, gondolván, hogy hova ennél jobb lehetőséget...próbáljuk meg! Nos mondanom sem kell, a motivációs leveletem egy hétig a Google fordítóval írtam, a nyelvi felmérőket mások segítségével csináltam meg, a pályázati interjún pedig inkább mekegtem mintsem beszéltem...a tanárok mégis bizalmat szavaztak nekem, és megadták a lehetőséget. Kérték azonban, hogy amennyit lehet, tanuljak indulásig, így úgy döntöttem, a legjobb az lesz, ha előtte kimegyek nyárra külföldre dolgozni. Amerikáig jutottam, két és fél hónapot töltöttem ott, csak azért, hogy az angolom fejlődjön. De mi a lényeg? Teljesen mindegy, hogy hogy áll a nyelvtudásod, hogy mennyire félsz, vagy hogy ki mennyire hisz benned. Ha igazán érzed, és igazán szeretnéd, megtudod csinálni!

Előzmények

A kiutazás előtti adminisztrációs folyamat elég bonyolultnak tűnt, sőt úgy, hogy én Amerikában voltam, és nem volt mindenhez közvetlen hozzáférésem, úgy kifejezetten nehéz volt megszerezni a kitöltendő, aláírandó dokumentumokat, de volt segítség, és a kiutazó társammal igyekeztünk sokat értekezni, így aránylag, a lényeges dolgokat sikerült időben elintéznem. De nem volt egyszerű menet.

Nekünk az az év, amikor jelentkeztünk erre a programra, kicsit zűrös volt az egyetem vezetőségét tekintve, így sajnos sok információ elmaradt a kiutazásunkkal kapcsolatban, ami később sok félreértést és problémát szült, így ajánlom mindenkinek, hogy ha biztosra szeretne menni, akkor menjen addig, amíg minden teljesen tiszta és világos nem lesz.

Ennek ellenére a repülőjegy vásárlás könnyen és egyszerűen ment, de értekezni kellett néhány nagyobb utazóval, hogy szerintük 4 hónapra mit érdemes eltenni, ezáltal pedig mennyi csomaggal számoljak. Én egy nagy bőröndöt, egy kis kézipoggyászt és egy hátizsákot vittem magammal, és épphogy belefértem már odafele is. Hogy haza hogy jöttem? Fogalmam sincs, de az már másik történet. Minden esetre javaslom, hogy gondold át előre, hogy mennyit szeretnél vásárolni kint, és az alapján pakolj be. Volt olyan csoporttársam kint, aki összesen 3 szett ruhával érkezett, és ott vásárolt be. Ez is egy megoldás, bár, ha óvni szeretnéd a pénztárcádat, nem ajánlatos. De mindenféleképpen csak azt pakold, amit igazán szükségesnek érzel, és ami az ottani általános időjárásnak megfelel.

Megérkezés, első benyomások

Augusztus 21., hétfő. Mit is mondhatnék, a megérkezés nem volt túl gördülékeny, sőt szinte semmilyen gördülés nem volt benne, de valahogy mégis fantasztikus és mulatságos volt. Egy Budapesti szaktársammal mentem ki, akivel szobatársak lettünk, így legalább nem egyedül bolyongtam a városban a megérkezésünk napján. A városban ugyanis éppen akkor az Ukrán elnök volt látogatóban, így le volt zárva szinte minden létező út a kollégiumig, de nagy nehezen, néhány plusz órával és vágyott plusz kilométerekkel, rajtunk a 40 kilóval, csak megérkeztünk.

Egy egészen otthonos, nagyon barátságos, jó elhelyezkedésű kollégiumban kaptunk szállást. És bár a szoba mérete kettőnknek igencsak kicsinek bizonyult, ettől függetlenül izgatottan vártam, hogy mit fog adni nekem ez a hely. És ebből a szempontból nem ért csalódás szinte soha.

A város mindig is bakancslistás hely volt számomra, így alig vártam, hogy a nyakamba vegyem. Már a kollégium környéke is nagyon szép volt, nyugodt, csendes, zöld, mégis rengeteg bolt és étterem volt a környéken, illetve a városközpont sem volt messze.

Az emberek sokasága és milyensége lepett meg talán az egyik legjobban. Én Kecskemétről, egy Budapesthez képest vidéki kis városból érkeztem Koppenhágába, Európa egyik leginternacionálisabb városába. Teljes sokként ért az ott uralkodó ideológiai rendszer, és az emberek sokszínűsége, így ehhez kellett idő, amíg alkalmazkodtam, de talán mondhatom, hogy sikerült.

Lakhatás

Amikor kiderült, hogy kint Koppenhágában milyen árban mozognak az ingatlanok, albérletek, kollégiumok, egyértelművé vált, hogy számomra az utolsó lesz elérhető. Mikor megtudtam, hogy egy pesti szaktársam is ugyan oda, ugyan abba az iskolába jön, és ugyan azt a szállásajánlatot kapta, mint én, gyorsan megegyeztünk abban, hogy közös szobába megyünk, így spórolva a szálláson.

A kollégium komplexum több, egymásba érő épületből, egy kis belső udvarból és egy főépületből tevődött össze. A téglalap alakú építmények mindegyikében a közös konyha a földszinten, egyből a bejárat mellett található. Jól megoldott, üvegablakos kialakítása lehetővé tette, hogy a konyhák világosak és jól beláthatók legyenek, ezzel is növelve az ismerkedés, közösségépítés lehetőségét. Természetesen a bejáratok a belső udvarról nyíltak.

10 darab szoba helyezkedett el minden épületben a csigalépcsőn haladva felfele, minden kanyarban egy-egy. Ez egy fantasztikus megoldás, igen kreatív, és nagyon helyspórolós, azonban 40 plusz kilóval a kezében, a legtetejére feljutni (mivel mi oda kaptunk helyet) szépen mondva sem volt gyerekjáték. Néhány extra kilométer és városos belüli 4 órás bolyongást követően igencsak megszenvedtük a mászást. Nem volt túl kellemes, de jót nevtünk a dolgon.

A szoba egyébként összesen 10-12 négyzetméter volt, ami valljuk be őszintén, egy embernek is éppen, hogy elég, kettőnek már kicsit kicsinek bizonyult, de talán megugrottuk ezt a

nehézséget is. Úgy gondolom, egymás tiszteletével és jól körül határolt szabályokkal ez nem okozhat senkinél nagy problémát. Hozzá teszem, azért nem volt néha így sem egyszerű, az embernek néha ugyanis kell az énidő, kell egy kis egyedüllét, de mindig próbáltuk lekommunikálni, így veszekedés, vita ebből soha nem volt.

Egy szoba havonta 4650 Dán Koronába (DKK) került egy személyre, viszont mivel mi ketten voltunk, így, ha jól emlékszem, 3600 DKK-t fizettünk fejenként.

(Gyorstalpalóként itt megjegyezném, hogy 1 DKK az 52,96 Ft.) Szóval a kollégiumi szállás némi plusz díjjal 18.050 DKK lett, amivel a legnagyobb probléma (miután persze feldolgoztuk ezt az összeget) az volt, hogy augusztus 5.-éig ki kellett fizetnünk egy összegben. Azaz jóval megérkezés előtt. 955.928 Ft-ot tehát le kellett addig

tennünk az asztalra, az ösztöndíj első 80%-át (ami egyébként pont, hogy fedezte a szállást) azonban csak augusztus vége, szeptember eleje környékén utalták. Sakk-matt. Természetesen megoldottuk, de nem volt egyszerű, és kellett hozzá segítség. Ez a kollégium egyébként biztos kézből tudom, hogy nagyon olcsó volt, ugyanis kint a bérleti árak hihetetlen magasak, 6000-7000 DKK az átlag bérleti díj. Szóval aki ide készül menni, az nagyon fontolja meg, meddig ér a takarója.

Egyébként a kollégiumi dolgozók mérhetetlenül kedvesek és segítőkészek voltak, mindenben egyből igyekeztek segíteni. Emellett rendszerességgel szerveztek falakon belüli programokat. Kisebb házi versenyek, ünnepi dekoráció készítések, közös mozi és játékestek, és sok egyéb állt rendelkezésünkre. Igyekeztek minél jobban összehozni a cserediákokat a dán diákokkal, ezzel a kapcsolatépítést elősegítve.

A szobánkról beteszek egy képet, azaz csak az ágyamról és az őszi kilátásról, és ide szeretném illeszteni, hogy habár kicsi volt és akadt néha javítanivaló, a szívem egy darabját otthagytam. A kis

ágyam, a kis kuckószerű szoba, a nagy ablak és a mellettünk

álló fa lombkoronája, ami az idő múlásával ment át zöldből sárgába, majd lett kopasz...Mind-mind egy olyan életérzést adtak, amit soha nem vesznek el ezután tőlem!

Város és a közlekedés

Első nap még félve, a kollégium környékét körbejárva bolyongtunk a szobatársammal, de ahogy telt az idő, annál jobban bontakoztam ki. Koppenhága szinte minden kisebb zugát bejártam, rengeteg helyre elmentem, de a városközpont volt számomra mindig az etalon. Hihetetlen épületeivel, sétálóutcaival, tereivel, hangulatával teljesen magával ragadott, nem volt olyan hetem, amikor minimum négyszer el ne mentem volna oda.

Ehhez pedig hatalmas segítségemre volt a tömegközlekedés. A vasúti sínen közlekedő villamos hálózat valami elképesztő, bárhova eljutsz vele gyorsan és könnyedén. Az egész várost átszeli, úgy van beépítve a legforgalmasabb területekre is, hogy szinte észre sem veszed. Fantasztikus találmány, nagyon okos kivitelezés és irdatlan drága utazási élmény, de megéri.

Ez kint úgy működött, hogy venni kellett egy utazó kártyát, amire mi magunk töltöttük fel a pénzt. Minden megállóban volt be-és kicsekkoló készülék, amihez oda kellett érintenünk, ezáltal a rendszer csippant, és kijelezte, hogy mennyi van még a kártyánkon. Ebből egyébként lehetett venni diák verziót is, de ahhoz kellett papírok, ami nekünk kicsit tovább tartott, így mire jelentkezhettünk volna rá, én már nem vágtam bele, de aki egy évre tervez, annak nagyon ajánlom, sokkal jobban megéri. Anélkül nagyjából, forintba átszámolva havi 30.000-et költöttem utazásra a sima kártyával.

És természetesen...ki ne hagyjam a legfontosabbat, a biciklis forgalmat. Készülj fel arra, hogy Koppenhágában a kerékpárosok az utak urai. Teljes mértékben erre van kiépítve az egész város. Szinte minden úton találsz bicikli utat, sőt, külön KRESSZ is van náluk rá. Például fel kell tenned a kezedet, ha meg akarsz állni, hogy a mögötted lévő tudja, és ne menjen beléd. Hihetetlen! Viszont pont ezért, mert sokan vannak, veszélyesek is. Nem viccelek, komolyan. Őket nem érdekli se busz, se semmi. Mindenhol övék az elsőbbség. Volt olyan, hogy a busz balra szeretett volna lámpás kereszteződésnél menni, és nem mehetett, amíg az összes biciklis el nem ment szemből. De mondok jobbat...a bicikli út sok esetben a buszmegálló és az út között helyezkedik el, mint ahogy a képen látható. Még zebrát is tettek rá, hogy fel tudj szállni valahogy a buszra. Fantasztikus! Szóval...lehetőség van bőven, biciklit is lehet venni vagy bérelni, rajtad áll. Azt használd, ami neked a legjobban tetszik! De mindegyikkel jól jársz, az biztos.

Megélhetés, anyagiak

Nos...egyértelműen Koppenhága Dániában az egyik legdrágább hely, ahova csak mehatsz. Fővárosi pozíciójából nem is lehetne ez másként, erre mi is számítottunk. Főleg, mikor megtudtuk a lakhatási összeget 4 hónapra. Akkor értettük meg, hogy ez tényleg nem lesz sétagalopp. Itt szintén megjegyezném, hogy én Kecskeméten lakom, egy vidéki városban, ami messze menően olcsóbb, mint Budapest, így engem az üzletekben, éttermekben és egyéb helyeken uralkodó árak eleinte arcon csaptak, de mikor mondta a szobatársam, hogy náluk Pesten nagyjából ugyan ez uralkodik, onnantól én is könnyebben vettem kicsit.

Szóval elméletileg nagyjából egy Pest viszonylat, de nagyon nagy mértékben függ attól, hogy hol vásárolsz a mindennapokban. Azért az elmondható, hogy egy átlagos költségvetés, ami tartalmazza az étkezést, tisztálkodást, és egyéb háztartási eszközöket, élelmiszereket, az egészen megfizethető, míg ellenben a szórakozás, a programozás és egyéb élményberuházások kint is az egekben mozognak.

Egy átlag bevásárlásnál, ahol alapvető élelmiszereket vettem egy hétre előre (húsok, tejtermékek, tészta, kenyérfélék, stb.), nagyjából 500 DKK-t fizettem. Mi egyébként 50 DKK-hoz viszonyítottunk mindig, az olyan 2500 Ft körül mozog. Szóval, ha szorzol kicsit, láthatod, hogy nem vészes.

Ettől függetlenül mindenképp készülni kell arra, hogy kint meg tudj majd élni. Ne alapozz az ösztöndíjadra. Hiába tűnik eleinte soknak, Koppenhágában éppen csak a szállásodat fogja fedezni. Gyűjtögess, tartalékolj, és próbáld elkerülni, hogy dolgoznod kelljen. Nem lesz jó vétel. Már csak az adózás miatt sem. Én azt mondanám, hogy pár százezer forint tartalékok mindenképp legyen. Ha ez nem megy, kérj segítséget családtól, barátoktól, és csak a legvégső esetben vállalj munkát!

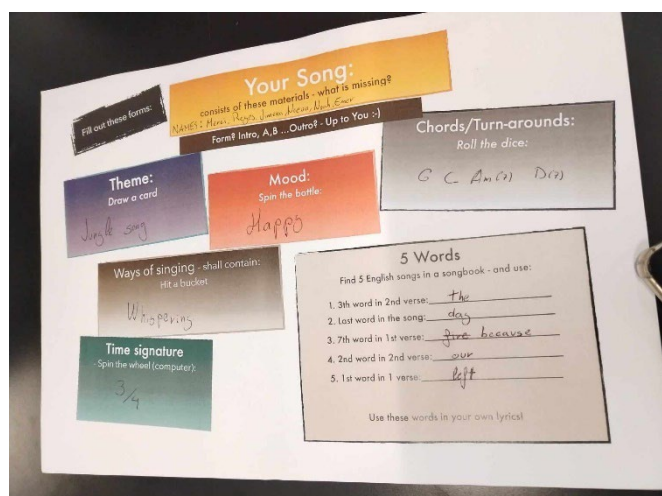
Egyetem

A kedvenc részem!! Valami elképesztő! Hihetetlen! Csodálatos! Leírhatatlan! Akárcsak maga a város! Egyértelműen fő szempont volt a választásomban az oktatás, mivel nagyon sokat hallottam róla, szerettem volna saját bőrömön megtapasztalni! És nem hazudtak a hírek. A skandináv pedagógia valami fantasztikus. Mondom, miért!

Nekünk 3 tárgyat kellett kint felvennünk, amiből 30 kreditet gyűjthettünk be összesen. Mind a három kurzus teljes mértékben a csapatmunkára, a közös feladatmegoldásokra, a gyakorlatias megközelítésre és a közvetlenebb tanár-diák kapcsolatra épült. Hihetetlen volt megtapasztalni, hogy mennyire máshogy szemlélik a felsőoktatást odakint. A sok közös feladat jó értelemben rákényszerített arra, hogy együttműködjünk a másikkal, hogy odafigyeljünk, tanuljunk, hallgassunk, ötleteljünk, tiszteljünk. Természetesen sok embernek, aki inkább szeret egyedül munkálkodni, annak nem volt egyszerű, de szerintem mindenki sokat kapott ezekből. Megtanultuk, hogy bárkivel is kerüljünk össze, meg kell találni egy közös vonalat, amin tudunk haladni. Emellett hatalmas csapatépítő ereje volt, összehozott olyannal is, akivel amúgy nem nagyon beszéltünk. Érezhető volt a különbség aközött, amikor az első hetekben kellett csapatban feladatokat megoldani, és amikor az utolsóokban. Mindenki oldódott

Emellett pedig elmondani nem tudom, mennyit hazahoztam az ott tanultakból. Olyan csapatépítő játékokat zsebeltem be, ami nem csak az iskolán belül, hanem bárhol megállja magasan a helyét. (Itt például vizsga gyanánt dalt kellett írunk hangszerelve ráadásul, véletlenszerűen kiválasztott paraméterekkel.) A pedagógiai megközelítések, hogy hogyan érdemes oktatni... teljesen lenyűgöztek. Játékosan, csoportosan, gyakorlatiasan.

A jegyekért cserébe pedig mindhárom esetben csapatban kellett teljesíteni. Feladatokat, vagy egy nagyobb beadandót adtak a tanárok határidővel egybekötve, amit a meghatározottak figyelembevételével, de szabadon oldhattunk meg. Volt, ami nem volt olyan egyszerű, de a legtöbb élvezhető volt. Kíváncsiak voltak emellett természetesen még az egész féléves fejlődésünkre, értékelésünkre, így minden tárgynál az utolsó órák között szerepelt önértékelés, önreflexió és élménybeszámoló. Mondanom sem kell, egészen jó megéléseket hallottunk.

Közösségépítés, programok

Egy ilyen fantasztikus helyen, ahol ennyire minden a közösségre épül, természetesen kihagyhatatlan, hogy legyenek jobbnál jobb programok a diákok számára. Mi az első két hétben ki se láttunk a programokból. Kirándulás, piknik, vízi túra, bulik, koncert, csoportos feladatmegoldások. Az egyik kedvencem az volt, mikor csapatokra osztottak minket, és a várost körbejárva, különböző helyeken kellett feladatokat megoldani. De ez mögé egyből fel is zárkózik a hajótúra, ami valami gyönyörű volt, és a játékosabb találkozók. Arról nem beszélve, hogy mind a kollégium közös helységei, mind az egyetem úgy volt kialakítva, hogy végeláthatatlan mennyiségű ember tudjon összeülni együtt munkálkodni, vagy csak beszélgetni. És mindemellett az órákon is a csoportmunkák voltak előtérbe helyezve. Tehát mikor már letelt a kezdeti izgalom, akkor is volt bőven lehetőség ismerkedni.

Ja és ki ne hagyjam a kollégiumot! Ha csak teheted, oda menj, ne költözz máshova! Egy totálisan internacionális közösség lesz elérhető ott számodra, arról nem beszélve, hogy ott is állandó jelleggel, 2 heti rendszerességgel voltak programok szervezve.

De nem hazudok, én egyébként egy eléggé introvertált életet éltem ott kint bizonyos okok miatt, de még így is nagyon sok barátot sikerült szereznem mind az órákon, a kollégiumban, és a programokon egyaránt, néhányukkal pedig mai napig tartom a kapcsolatot online.

Összefoglalás

Nos...tudnék még írni, de miért is untatnálak titeket tovább...

Egy biztos! Ha már itt vagy, és ennek a levélnek a végéig eljutottál, akkor nem szabad kihagynod!! Menj, menj, menj! Hogy hova? Mindegy! Csak menj! És ha félsz is, tedd meg! Miért? Hagy áruljak el valamit!

Én mikor jelentkeztem, teljesen nem voltam normális! Annyira nehezen ment az angol, emellett pedig életemben nem voltam külföldön egyedül, nem repültem, nem éltem kicsiny városomon kívül. Hogy féltem-e? Rettegtem! Egyből kerestem is valamit a nyárra, ami legalább az angolomon segít. Találtam. Attól féltem-e? Rettegtem! Indulás előtt egy héttel még gondolkodtam, hogy lemondjam-e. De hagy mondjak valamit! 24 éves vagyok, nagyon sokat változtam az évek alatt. De sehol, semmilyen körülmények között nem fejlődtem még akkorát, mint az alatt a félév alatt, amit kint töltöttem! Kinyílt a világ előttem! Felnöttem, megtanultam önálló lenni. Embereket, kultúrákat ismertem meg, elfogadóbb lettem. Rezilienciám az egekbe ugrott, tűrőképességem megnőtt. Megtanultam magammal lenni, és élvezni a társaságot! És ami a legfontosabb...találkoztam valakikkel, akik megtanítottak arra,

hogy teljesen mindegy, hol vagyok a világban és mennyi ideig...igenis képes vagyok rá! Úgy hívják őket, hogy ÖNBIZALOM és HIT! És igen, volt mélypont. De az ember pont akkor fejlődik a legtöbbet, ha azokon átverekshi magát, és kilép a komfortzónából. Megéri? MEG!

Készítette és megélte: Gaál Mercédesz (tanítóképző szak)